పెళ్ళికాని పిల్ల

టెంపోరావ్

రోడ్డు లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. శ్రీనివాసు ఫియట్ కారాపి, దిగి వైన్ షాపులోకి దూరాడు. అనేక కస్టమర్స్‌తో వైన్ షాపు కిటకిటలాడ్తోంది.

కౌంటర్ కటువైపున్న రాజు నవ్వుతూ శ్రీనివాస్ వంక చూశాడు.

"ఇటువైపొచ్చి చాలా రోజులైంది, సార్" అన్నాడు రాజు.

"ఢిల్లీ వెళ్ళాను. ఫుల్ బాటిల్ నాగా రమ్" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

అతడు టైమ్ చూశాడు. ఏడు దాటింది. సరిగ్గా ఎనిమిదింటికి సుబ్బారావు గదిలో డ్రింక్ పార్టీ! నలుగురు మిత్రులూ వారానికొకసారి సుబ్బారావు గదిలో కలుసుకొని హాట్ డ్రింక్స్ సేవించడం అలవాటై పోయింది.

సుబ్బారావు ఫుల్ బాటిల్ కొంటాడు. అది చాలక

పోతే ఉపయోగపడ్తుందని శ్రీనివాస్ మరో ఫుల్ బాటిల్ కొన్నాడు.

పొడుగాటి కవర్లో పెట్టి యిచ్చిన రమ్ బాటిల్ని తీసుకొని, డబ్బిచ్చి, అతడు వుషారుగా బయటకు నడిచాడు. పేవ్ మెంట్ మీద నుంచుని అతడు సిగరెట్ వెలిగించాడు.

సిగరెట్ పొగ పీల్చి వదుల్తూ రోడ్డమ్మట దూసుకు పోయే కార్లవైపు చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

సుబ్బారావు గదిలో డ్రింక్ పార్టీ పెట్టడానికి చాలా కారణాలున్నాయి. అక్కడ ఎంతో వుషారుగా వుంటుంది.

సుబ్బారావు బ్రహ్మచారి. అతడి గది, యటాచ్ డ్ బాత్ రూమ్ మేడమీదున్నాయి. పక్క ఫ్లాట్ లో బిమల్ చటర్జీ అనే బెంగాలీ ఉంటున్నాడు. అతడు నెలకు యిరవై రోజులు పైగా టూర్ లోనే ఉంటాడు. అతడికి నలుగురు కూతుళ్ళు. అందరూ చదువుకుంటున్నారు. కీళ్ళ నొప్పుల వలన తల్లి ఎక్కువగా కదలదు. అందువలన అన్ని పనులూ ఆ పిల్లలే చూస్తూ వుంటారు.

చదువుకుంటూన్న అమ్మాయిలు అవడంవలన నవ్వుతూ సుబ్బారావు గదిలోకి వచ్చి తాగుతున్న వాళ్ళతో మాట్లాడుతూ ఉంటారు. డ్రింక్స్ ప్రారంభించగానే నలుగురు మిత్రులూ వాళ్ళ రాకకోసం ఎదురు చూస్తూ ఉంటారు. గది తలుపును దగ్గరగా మూసి వుంచుతారు.

అతడి చూపు వాచ్ వైపు వెళ్ళింది. ఏడున్నర అయింది. తొందరగా వెళ్ళి లాభంలేదు. సుబ్బారావు ఈపాటికి స్నానం చేస్తూ ఉంటాడు. కాస్సేపు అలా బీచ్ కి వెళ్ళి తర్వాత సుబ్బారావు గదికి వెళ్ళడం మంచి

దేమో!

ఆలోచిస్తూ శ్రీనివాస్ తన కారువైపు నడిచాడు. కారు పక్కనే నిలబడిన యువతిని చూసి తృళ్ళిపడ్డాడు. ఎవరామె? తన కారు పక్కనే నిలబడి ఏం చేస్తోంది?

అతడామె వంక చూశాడు. తెల్లటి చీర అదే రంగు జాకెట్. అందమైన మొహం. అతడిని చూసి ఆమె తియ్యగా నవ్వింది.

"ఎక్కడికైనా వెళ్ళాలా?" ప్రశ్నించాడతను.

మళ్ళా నవ్వి ఆమె తలాడించింది. మరోసారి ఆమెను పరీక్షగా చూసి, కారు ముందు తలుపు తెరిచి కూర్చోమన్నాడు. సంశయించకుండా ఆమె కూర్చుంది. అతడు తలుపు మూశాడు. కారు వెనకనుంచి వెళ్ళి డ్రయివర్ సీటులో కూర్చుని తలుపు మూశాడు. స్టార్టుచేసి, కారును బీచ్ వైపు మెల్లిగా పోనిచ్చాడు.

ఓరగా ఆమెవైపు చూశాడు. ఆమె వయసు ఇరవై రెండు దాటి ఉండదు. భుజానికి పచ్చటి సంచి వేళ్ళాడుతోంది.

"మీరు ఎక్కడికెళ్ళాలి?"

"ఎక్కడికైనా సరే!" అందామె కష్టంగా.

ఆశ్చర్యంగా ఆమెవంక చూశాడతను.

"నేను బీచ్ కి వెళ్తున్నాను."

"అక్కడికే పదండి."

కొంతసేపు అతను మాట్లాడలేదు. పక్కన కూర్చున్న యువతి విచిత్రంగా ప్రవర్తిస్తోంది. ఆమెది యీ పట్నం కాదేమో! తలిదండ్రులతో పోట్లాడి ఆమె మద్రాసు వచ్చిందేమో!

"మీదీ వూరు కాదా?" ప్రశ్నించాడతను.

ఆమె విచారవదనంతో అతడి వైపు చూసింది.

"కాదు."

"ఎక్కడుంటున్నారు?"

"తెలియదింకా!"

"ఎందుకిలా వచ్చారు?"

"ప్లీజ్, నన్ను పోలీసులకు అప్పగించనని హామీ యివ్వండి!" అందామె.

"భయపడకండి. అటువంటిదేమీ జరగదు. మీకోసం పోలీసులు వెతుకుతున్నారా?"

"నాకు తలిదండ్రులు లేరు. బాబాయి యింట్లో పెరిగాను. డబ్బు కాశించి నన్ను ఒక ధనవంతుడి కొడుక్కిచ్చి పెళ్ళిచేయాలని బాబాయి ఆశ. ఆ సంబంధం నాకిష్టంలేదు. అక్కడుంటే బలాత్కారంగా పెళ్ళి సాగిపోతుంది. ఆ పరిస్థితులో తెగించి యిలా వచ్చేశాను" అందామె.

"మంచి పని చేశారు! ధైర్యంగా యిలా వచ్చేసినందుకు మిమ్మల్ని మెచ్చుకుంటున్నాను. మీకు అన్ని విధాలా నేను సహాయపడ్తాను" అన్నాడతను హుషారుగా.

"చాలా థాంక్స్" అందామె.

బీచ్ రోడ్డమ్మట కారు వెళ్తోంది. చల్లటి గాలి వీస్తోంది. దూరంలో సముద్రపు హోరు వినబడుతోంది.

"మీరు ఏమన్నా తిన్నారా?"

"ఫరవాలేదు లెండి" అందామె నిర్లిప్తంగా.

అతడు మౌనంగా కారును పోనిచ్చాడు. మెరినా హోటల్ కాంపౌండులో అతడు కారాపి, దిగి ఆమె వైపున్న తలుపు తెర్చాడు.

"రండి, టిఫిన్ తీసుకుందురుగాని!"

"మీకు శ్రమ కల్గిస్తున్నాను" అంటూ ఆమె కిందకు దిగింది.

మెట్లెక్కి యిద్దరూ పైకి వెళ్లారు. కుర్చీల్లో కూర్చున్నారు. బేరర్ రాగానే ఆమెను ఏం కావాలని అడిగాడతను.

"మీ యిష్టం!" అందామె.

శ్రీనివాస్ ఆర్డరిచ్చాడు. బేరర్ వెళ్లాక నవ్వుతూ ఆమెవైపు చూశాడు.

"నా పేరు శ్రీనివాస్. మీ పేరు?"

"నాగమణి."

అతడు టైమ్ చూశాడు. ఎనిమిది దాటింది. తన మిత్రులు తనకోసం ఎదురుచూసి, యీపాటికి మొదటి రౌండులో వుంటారు. టైముకు రానందుకు తన్ను తిట్టుకుంటూ వుంటారు.

నాగమణిని యిలా వదిలేసి పార్టీకి వెళ్ళిపోవడం అతడికిష్టంలేదు. నిజం చెప్పాలంటే చటర్జీ కూతుళ్ళ కంటె నాగమణి చాలా అందమైంది.

చటర్జీ కూతుళ్ళు యిలా వచ్చి అలా వెళ్ళిపోతూ ఉంటారు. నాగమణి తనముందే ఉంది! తను వదలనంత కాలం తనముందే ఉంటుంది!

అనేక ప్లేట్లు తెచ్చి బేరర్ టేబుల్ మీద పెట్టాడు. గ్లాసులో ఐస్ వాటర్ యిచ్చాడు.

"మీ హృదయంలా మీ చెయ్యి పెద్దది. ఇన్ని తినగలనా?" అందామె.

"మీరు యెప్పుడు తిన్నారో? తినండి, ఫరవాలేదు. ఎక్కువైతే రాత్రి భోజనం మానేయొచ్చు!" అన్నా

డతను.

ఆకలితో ఆమె తినసాగింది. ఐసు నీళ్ళున్న గ్లాసు వైపు చూసిన అతడి మెదడులో ఏదో మెదిలింది. అతడు నలువైపులా చూశాడు. వాళ్ళ టేబుల్ మూలగా ఉంది. కొంచెం దూరంలో ఉన్న టేబుల్ దగ్గర నల్గురు కూర్చుని ఏవో జోక్స్ చెప్పుకుని నవ్వుతున్నారు.

అతడు రహస్యంగా తను కొన్న ఫుల్ బాటిల్ రమ్ సీలు మూత తిప్పాడు. గ్లాసులోని ఐస్‌వాటర్ని సగంవరకూ ఆమె గ్లాసులో పోసాడు.

ఐస్‌వాటర్ పైదాకా రమ్ పోశాడు. నీళ్ళ రంగు మారింది. ఆమెవైపు చూశాడు.

"నేను రమ్ తాగితే మీకు అబ్జెక్షన్ లేదుగా?" అడిగాడు.

ఆమె కిలకిలా నవ్వింది."

"రమ్మేగా, తాగండి" అందామె.

గ్లాసులోని రమ్‌ని అతడు ఒక్క గుక్కలో తాగేశాడు. సిగరెట్ వెలిగించాడు. మళ్ళా గ్లాసులో రమ్ పోసి ఆమె గ్లాసులోని నీళ్ళు కలిపాడు.

బేరర్ వచ్చాడు. నాలుగు గ్లాసులు ఐస్‌వాటర్ తెమ్మన్నాడు. సిగరెట్ పొగ వదుల్తూ దూరంలో ఉన్న సముద్రంవైపు చూశాడు. ఆకాశంలో చంద్రుడు ప్రకాశిస్తున్నాడు.

ఐస్‌వాటర్ గ్లాసులను టేబుల్‌మీద పెట్టి నేలమీదున్న రమ్ బాటిల్‌వైపు బేరర్ చూశాడు.

"ఏంటి సార్, యిక్కడ రమ్ తాగకూడదు!" అన్నాడు బేరర్.

శ్రీనివాస్ అతడికి రెండు రూపాయిల నోటు

యిచ్చాడు.

"ఇంకా ఐస్ వాటర్ కావలిస్తే చెప్పండి. మీకు డబుల్ 7 కావల్సినా తెస్తాను" అన్నాడు బేరర్ ఉత్సాహంగా.

"ఏదేనా కావలిస్తే చెప్తాను. ప్రస్తుతం ఏమీ వద్దు" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

బేరర్ వెళ్ళిపోయాడు. ఆమె కాఫీ తాగుతోంది. మూడు రౌండ్లు పూర్తిచేసి నాలుగో రౌండ్ లో ఉన్నాడు శ్రీనివాస్. రమ్ తాగాక అతడికి చాలా ఉషారుగా ఉంది. కాఫీ తాగడం పూర్తిచేసి ఆమె అతడివంక చూసింది.

"మీతో కూర్చుంటే మోహన్ తో ఉన్నట్లు ఉంది. ఐయామ్ హేపీ!" అందామె.

"మోహన్ ఎవరు?" ప్రశ్నించాడతను.

ఆమె వెంటనే జవాబివ్వలేదు. దూరంలో వున్న సముద్రంవైపు చూసింది.

"మోహన్ అంటే నాకెంతో ప్రేమ. అతడికి నేనంటే ప్రాణం. కాని విధి మా ప్రేమకు అడ్డొచ్చింది. బొంబాయినుంచి మద్రాస్ వస్తూ మోహన్ ప్లేన్ యాక్సిడెంట్ లో మరణించాడు. ఆ మోహన్ నా జీవితం లోంచి శాశ్వతంగా వెళ్ళిపోయాడనుకున్నాను. కాని అదే మోహన్ మీలో సజీవంగా కనిపిస్తున్నాడు!" అందామె ఉద్రేకంతో.

అతడు ఆమె చెయ్యి పట్టుకుని మెల్లిగా నిమిరాడు.

"నా కోసమే మీరు మద్రాసు వచ్చారేమో!" అన్నాడతను.

"విధి మనల్ని విచిత్రంగా కలిపింది" అందామె.

బేరర్ తెచ్చిన బిల్ చెల్లించాడు. కొంత డబ్బు టిప్ గా ప్లేట్ లో పడేశాడు.

బేరర్ సంతోషంగా వెళ్ళిపోయాడు.

ఆమె కాలు అతడి కాలుకు తగిలింది. అతడు అలాగే ఉంచాడు. టేబుల్ కిందున్న కాలును ఆమె వెనక్కి తీసుకోలేదు.

అతడు టైమ్ చూశాడు. పది కావస్తోంది. ఈపాటికి సుబ్బారావు గదిలో వాళ్ళు తూల్తూ వుంటారు. నాగమణి గురించి తను చెప్పాక వాళ్ళు తనని మెచ్చుకుంటారు.

"లక్కీ ఫెలో!" అంటారు వాళ్ళు.

ఆలోచిస్తూ శ్రీనివాస్ మరో సిగరెట్ వెలిగించాడు. ఇంట్లో తనకోసం వేచివుండే భార్య అతడికి గుర్తొచ్చింది. అతడి పెళ్ళయి ఏడేళ్ళయింది. ఇద్దరు పిల్లలు కూడా ఉన్నారు. భార్యకు ట్యూబెక్టమీ చేయించేశాడతను.

భార్య అంటే అతడికంత యిష్టంలేదు. మేనత్త కూతురు. మేనరికం. ఆమె పొట్టిగా సిలిండర్ లా వుంటుంది. ఎప్పుడూ మూల్గుతూ వుంటుంది. కడుపు నొప్పో, తల నొప్పో ఆమె నెప్పుడూ పీడుస్తూనే ఉంటుంది.

ఇంట్లో వుంటే నరకంలో ఉన్నట్లు వుంటుంది. తనకు తండ్రి యిచ్చిన ఆస్తి వుంది. మంచి ఉద్యోగం వుంది. కాని తనకు సరైన భార్య దొరకలేదు!

నాగమణిని చూస్తూంటే అతడికెంతో ఆనందంగా ఉంది. భార్య తనకివ్వలేని ఆనందాన్ని తనకివ్వడం కోసం నాగమణిని విధి పంపిందేమో!

"పోదాం, పదండి" అన్నాడతను.

ఇద్దరూ కిందకు నడిచారు. కారులో కూర్చున్నారు.

"ఇదుగో మీ రమ్ బాటిల్! అక్కడ మర్చిపోయారు" అందామె.

అతడామె చెయ్యి పట్టుకున్నాడు. ప్రేమతో ఆమె చెయ్యి నిమిరాడు.

"మిమ్మల్ని చూశాక ఎన్నో మర్చిపోయాను" అన్నాడతను.

క్షణకాలం యిద్దరూ మౌనంగా ఉండిపోయారు.

"ఎలియట్స్ బీచ్‌కి వెళ్దామా?" అడిగాడతను.

"పదండి" అందామె.

ఆమె అతడి చెయ్యిని నిమిరింది.

"మీతో ఎక్కడికేనా వస్తాను. మీరే నా మోహన్! మీకేం కావలసినా యిస్తాను" అందామె.

"యూ ఆర్ గ్రేట్!" అన్నాడతను.

"అక్కడ చంద్రకాంతిలో మీకు రమ్ తాగాలని అనిపించవచ్చు. కూల్ డ్రింక్స్ ఒక గ్లాసు కారులో పెట్టుకోండి" అందామె.

"గ్లాసులు కార్లోనే ఉన్నాయి. కూల్ డ్రింక్స్ తెస్తాను" అని అతడు హోటల్ వైపు వెళ్ళాడు.

ఆమె తీక్షణంగా అతడివైపే చూస్తోంది. అతడు తూల్తూ నడుస్తున్నాడు. కారు నడపగలడో లేడో!

కాస్సేపట్లో అతడు తిరిగొచ్చాడు. నాలుగు బాటిల్సును కార్లో పెట్టి, కూర్చుని, తలుపు మూశాడు. అతడు కారును వేగంగా పోనిచ్చాడు.

ఎలియట్స్ బీచ్! కారులోంచి యిద్దరూ దిగారు. కూల్ డ్రింక్ బాటిల్సును తీసుకుని అతను సముద్రంవైపు నడిచాడు. వెనకనే ఆమె వెళ్ళింది.

ఇసుకలో యిద్దరూ కూర్చున్నారు. చంద్రుడు పైన

ప్రకాశిస్తున్నాడు. సముద్రపు ఘోష వినిపిస్తోంది.

అతను ఆమెను కౌగలించుకొని పెదిమలమీద ముద్దెట్టుకున్నాడు. ఆమె చేతులు అతడిని చుట్టేశాయి. శ్రీనివాస్ ఆనందంగా ఆమె కళ్ళల్లోకి చూశాడు.

"నాగమణీ, ఐ లవ్ యూ!" అన్నాడతను.

"ఐ లవ్ యూ" అందామె.

చంద్రకాంతిలో ఆమెను చూస్తూ వుండిపోయాడతను.

ఆమె ధరించిన జాకెట్ విడిపోయింది. చంద్రకాంతిలో మెరుస్తూన్న ఆమె స్తనాలవైపు చూశాడతను. దృష్టి ఆమె మీద పడ్డాడు.

"రమ్ తాగండి!" అందామె.

గ్లాసులో కూల్ డ్రింక్ పోసి, రమ్ కలిపి అతడికిచ్చిందామె. అతడు గడగడ తాగేశాడు.

"నాగమణీ, నువ్వంటే నాకెంతో ప్రేమ! ఈ జీవితంలో నిన్ను విడువను" అన్నాడతను.

ఆమెవైపు చూస్తున్నాడతను. ఆమె కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి. ఆమె చేతులు వణుకుతున్నాయి. ఆమె మొహంలో నవ్వు లేదు! ఆమెవైపు చూస్తూంటే ఏదో భయం అతడిని ఆవహించింది.

బాగ్‌లోకి ఆమె చెయ్యి వెళ్ళింది. మరుక్షణంలో పదునైన కత్తి పైకి లేచింది.

"నాగమణీ, ఏమిటది?" అన్నాడతను.

అతడి ప్రశ్నను ఆమె వినిపించుకోలేదు. కత్తి కొన అతడి కడుపులోకి దిగింది. కత్తిని ఆమె యిటూ, అటూ కదిపింది. అతడి పేగులు బయటకొచ్చాయి!

ఆమె ఒంటినిండా చెమట! నిమిషాలు గడుస్తున్నాయి. అతడి జేబుల్ని ఆమె వెతికింది. పర్సును తన బాగ్‌లో

పడేసుకుంది. కత్తిని గుడ్డలకు తుడిచి బాగ్ లో వేసు కుంది. నలువైపులా చూసింది. ఎక్కడా ఎవ్వరూ లేరు. సముద్రపు హోరు వినిపిస్తోంది. చంద్రుడు ప్రకాశి స్తున్నాడు.

ఆమె లేచి నిలబడింది. అతడి వంక హేళనగా చూసింది. ఇసుకలో నడిచి పట్నంవైపు వెళ్ళిపోయింది.

2

పైజామా, లక్నో జుబ్బాలో వున్నాడు సుబ్బారావు. ఎదురుగా ఉన్న మిత్రులవైపు చూశాడు.

రామన్, గోవింద్ !

"శ్రీనివాస్ రాకపోవడం విచిత్రంగా ఉంది! మన పార్టీకి అతను యెప్పుడూ మిస్ కాడు!" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"భార్య వెళ్ళొద్దందేమో!" అన్నాడు రామన్.

"నాన్ సెన్స్, అతడు భార్య మాటను లెక్కచేయడు" అన్నాడు సుబ్బారావు.

తలుపు తెర్చిన చప్పుడైంది. చటర్జీ పెద్ద కూతురు లలిత లోపలకొచ్చింది.

"హలో సుబ్బారావు!" అందామె.

"హలో!" అన్నారందరూ.

రామన్, గోవింద్ లకు పెళ్ళయిందని ఆమెకు తెలుసు. సుబ్బారావు మీదే ఆమె దృష్టి!

సుబ్బారావు కుర్చీ పక్కనే ఆమె నిలబడింది. అతడి వైపు ఆమె నవ్వుతూ చూసింది.

"ఇవాళ ముగ్గురే ఉన్నారు. శ్రీనివాస్ యెందుకు రాలేదు?" అడిగిందామె.

"శ్రీనివాస్ తిరుపతి వెళ్ళుంటాడు" అన్నాడు

సుబ్బారావు.

"రాస్కెల్, మన్ని డిసెపోయింటే చేశాడు" అన్నాడు రామన్.

"ఏదో కష్టంలో యిరుక్కొని ఉంటాడు" అన్నాడు గోవింద్.

తలుపు తోసుకొని విమల లోపలకొచ్చింది. చటర్జీ రెండో కూతురామె.

"హలో, డ్రింకర్స్, ఎలా ఉన్నారు?" అందామె.

"హేపీగా ఉన్నాం" అన్నాడు సుబ్బారావు.

ఆమె సుబ్బారావు దగ్గరకు వెళ్ళింది. అతడు మంచి ఉద్యోగంలో ఉన్నాడు. కాని ఎందువలనో యింకా పెళ్ళి చేసుకోలేదు.

సుబ్బారావు ముందున్న గ్లాసును విమల అందుకుంది.

"మీరు ఎందుకు తాగుతారు? తాగితే ఏమి వస్తుంది?" అందామె.

"కిక్!" అన్నాడు సుబ్బారావు.

ఆమె సుబ్బారావువైపు వంగింది.

"మై డియర్ సుబ్బారావు, తాగడం మానేయండి! కిక్ కోసం తాగనవసరంలేదు. తాగకుండా మీరు కోరే కిక్ మీకు రాగలదు!" అందామె.

"ఎలా?" అర్చాడు గోవింద్.

"ఇంట్లో మీ పెళ్ళాం వుందిగా! ఈ డ్రింక్ కంటె పెద్ద కిక్కు ఆమె మీకు యివ్వగలదు" అందామె.

అందరూ ఘక్కున నవ్వారు. గదిలోకి రాగిణి, రజని జొరబడ్డారు. గదిలో నలుగురు అమ్మాయిలు ఉన్నారు. తాగిన వాళ్ళు ముగ్గురు!

"మా సుబ్బారావుకి పెళ్ళాం లేదే!" అన్నాడు

గోవింద్.

"చేసుకుంటే పెళ్ళవుతుంది. ఇలా తాగుతూ కూర్చుంటే ఎలా పెళ్ళి కుదుర్తుంది?" అంది విమల.

సుబ్బారావు నవ్వుతూ ఆమె వంక చూశాడు.

"ఎప్పుడు పెళ్ళి చేసుకోవాలో నాకు తెలుసు! నేను పెళ్ళి చేసుకోకపోతే మన దేశం జనాభా తగ్గిపోదు" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"గోల్డెన్ వర్డ్స్!" అన్నాడు రామన్.

తల్లి పిలుపు విని అందరూ పరుగెత్తారు వాళ్ళ ఫ్లాట్ లోకి.

టైమ్ పది దాటింది. రామన్ కుర్చీలో వెనక్కి వాలి పడుకున్నాడు. గోవింద్ తివాసీమీద పడున్నాడు. సుబ్బారావు సిగరెట్ పీలుస్తూ ఆలోచిస్తున్నాడు. శ్రీనివాస్ ఎందుకు రాలేదు? యెక్కడకు వెళ్ళుంటాడు?

మెల్లిగా చటర్జీ పెద్ద కూతురు లలిత గదిలోకొచ్చింది. సుబ్బారావు వైపు నవ్వుతూ చూసింది.

"ఇంకా సాగుతోందా మీ సెషన్!" అడిగింది.

సుబ్బారావు నవ్వాడు.

"వాళ్ళిద్దరూ స్లీపింగ్ సెషన్‌లో వున్నారు! ఇద్దర్కీ ఆశ ఎక్కువ కాని తాగి కూలిపోతారు!"

"శ్రీనివాస్ భార్య ఫోన్ చేసింది. అతడు యిక్కడ లేడని చెప్పాను" అందామె.

ఆమె గుమ్మంవైపు వెళ్ళింది.

"లలితా!" పిల్చాడతను.

వెనక్కి తిరిగి ఆమె చూసింది. నవ్వుతూ అతడి కుర్చీ పక్కకు వెళ్ళింది. అతడామె చెయ్యి పట్టుకున్నాడు. ఆమె కళ్ళలోకి చూశాడు.

చటర్జీ కూతుళ్ళలో పెద్దదైన లలిత అందంగా ఉంటుంది. ఎమ్మే చదువుతోంది.

"లలితా, ఐ లవ్ యు! మనం పెళ్ళి చేసుకుందాం! ఏమంటావు?"

పరిహాసంగా అతడివంక ఆమె చూసింది.

"నిషా పోయాక ఆ విషయం మాట్లాడుదాం" అందామె.

"లలితా, వాళ్ళతో నన్ను పోల్చకు! నేను ఎంత తాగినా మామూలుగా ఉండగలను. నాకు ఎక్కువగా నిషా రాదు. నేను ఏం చేస్తున్నానో నాకు తెలుసు!"

"పదిన్నర దాటింది. భోజనం చేయకూడదూ?" అంది లలిత.

"కేరీయర్ వచ్చిందిగా, తింటాను."

"నేను పెడ్తాను, తినండి" అందామె.

"థాంక్స్" అన్నాడతను.

టేబుల్ను ఖాళీ చేసిందామె. ప్లేటులో అన్నం పెట్టి, కూర, పచ్చడి వగైరా వడ్డించింది. ఆమెవైపు ప్రేమతో చూస్తూ అతడు తినసాగాడు.

"మీ వాళ్ళు ఏం చేస్తున్నారు?"

"నిద్ర మాత్ర మింగి అమ్మ పడుకుంది. తతిమ్మా వాళ్ళు కూడా పడుకున్నారు" అందామె.

"మన పెళ్ళి గురించి ఏమంటావు?"

"అదంతా పెద్దలు నిశ్చయించాలి. మనం కాదు!" అందామె నవ్వుతూ.

అతడు భోజనం పూర్తిచేసి చెయ్యి కడుక్కున్నాడు. ప్లేటుతీసి ఆమె బాత్రూంలో పెట్టింది. నవ్వుతూ అతడి వైపు చూసింది.

"ఇవా వెళ్ళనా?"

"అప్పుడే?"

దగ్గరగా వచ్చి అతడి జుత్తును వేళ్ళతో నిమిరింది.

"పదకొండు దాటింది. ఈ పాటికి పట్నంలో మర్యాదగా బతికే వాళ్ళందరూ నిద్రపోతూ ఉంటారు!" అందామె.

"లలితా, నిన్ను చూస్తుంటే రాత్రి జాగారం చేయాలనిపిస్తోంది."

"చేద్దురుగాని, పెళ్ళయ్యాక" అని ఆమె వెనక్కి జరిగింది.

అతడు అమాంతంగా లేచాడు. తూలుతూ ఆమె మీద పడ్డాడు. అతడి చేతులు ఆమెను చుట్టేశాయి. ఆత్రంగా ఆమె కళ్ళలోకి చూస్తూ ఉండిపోయాడతను.

"నన్ను వదిలి వెళ్ళిపోకు! నేను పడుకుంటాను. నాకు నిద్రపట్టాక వెళ్ళు" అన్నాడతను.

అతడిని తీసుకెళ్ళి పరుపుమీద పడుకోబెట్టిందామె. మంచం పక్కనే నిలబడింది.

"పడుకోండి!"

"కూర్చో!"

"ఇక్కడే ఉంటాను. పడుకోండి" అందామె.

మరుక్షణంలో అతడు కళ్ళు మూశాడు. ఆమె మెల్లిగా తన ఫ్లాట్‌కు వెళ్ళిపోయింది.

3

నిద్రలోంచి లేచి టెలిఫోన్ రిసీవర్ని అందుకున్నాను. బెడ్‌రూమ్‌లో వున్న జీరోవాట్ బల్బు డిమ్‌గా వెల్గుతోంది.

పక్కన పడుకున్న పార్వతిని ఓసారి చూసి "హలో,

పరశురామ్!" అన్నాను.

"బ్రదర్ నేను" అందో బొంగురు కంఠం అటువైపు నుంచి.

ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్!

"నాయర్ భాయ్, ఏమైంది?"

"నేను ఎలియట్స్ బీచ్‌లో ఉన్నాను. ఒక యువకుడు యిక్కడ ఘోరంగా హత్యచేయబడ్డాడు. హారిబుల్ మర్డర్!"

"రానా?"

"వెంటనే రా బ్రదర్."

వస్తున్నానని చెప్పి రిసీవర్ పెట్టేశాను. పార్వతి హాయిగా నిద్రపోతోంది. గదిలో పిడుగుపడ్డా ఆమె మేలుకోదు!

పరుపు మీదనుంచి కిందకు దిగి టైమ్ చూశాను. ఒంటి గంట కావస్తోంది. వేగంగా ఉలెన్ సూటు ధరించాను. ఇండియా కింగ్స్ సిగరెట్ వెలిగించి బయటకు నడిచాను.

మెట్లు దిగుతూన్న నా బూట్ల చప్పుడు విని వంటతను క్రిష్ణయ్య లేచాడు. తలుపులు వేసుకోమని అతడితో చెప్పి కారు షెడ్‌వైపు నడిచాను.

కనికిపాట్లు పడ్తూ అతడు తలుపును మూసుకున్నాడు. గేటుముందు గూర్ఖా తలుపు తెర్చాడు. కారును తటాలున రోడ్డుమీదకు పోనిచ్చాను.

కారు దూసుకుపోతోంది. చల్లగాలి వీస్తోంది. పది నిమిషాల్లో ఎలియట్స్ బీచ్ చేరుకున్నాను. పోలీసు జీప్ వెనకనే కారాపి, దిగాను. కొంచెం దూరంలో ఒక ఫియట్ కారుంది. ఎవరిదో?

ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ నా వైపు గబగబా వచ్చాడు.

ఇద్దరం యిసుకలో నడిచి వెళ్ళాం. దూరంలో పెట్రో మాక్స్ లైట్ కాంతిలో పోలీసు కానిస్టేబుల్సు రూపాలు కనబడుతున్నాయి.

"బ్రదర్, అతడి పేరు శ్రీనివాస్. కారు సిసి బుక్కులో పేరూ, అడ్రెస్సూ ఉన్నాయి. ఆ అడ్రెస్‌కు మా కానిస్టేబుల్ వెళ్లాడు. కాస్సేపట్లో ఎవరేనా రావచ్చు" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్.

సిగరెట్ పీలుస్తూ అతడు చెప్పింది వింటూ నడుస్తున్నాను.

హత్యా స్థలానికి చేరుకున్నాం. యువకుడు సూటులో ఉన్నాడు. వెల్లకిలా యిసుకలో పడున్నాడు. చొక్కా నిండా రక్తం మరకలు. తెగిన చొక్కాలోంచి పేగులు బయటకు వెళ్ళొస్తున్నాయి. ఇసుకలో థమ్స్ అప్ బాటిల్సు నాలుగున్నాయి. ఒక గ్లాసులో కొద్దిగా రమ్ ఉంది. పక్కనే నాగా రమ్ ఫుల్ బాటిల్.

బాటిల్లో సగం వరకు ఉంది రమ్. అంటే అర బాటిల్ పైన అతడు తాగేసి ఉండాలి. చొక్కాను పైకి లాగి చూశాను. అతడి కడుపులోకి దిగిన కత్తి యిటూ అటూ తిరిగుండాలి! చొక్కా లోపల శరీరంమీద రక్తం గడ్డ కట్టింది.

"ఎవరో ఘోరంగా చంపారు" అని కొంచెం దూరంగా జరిగాను.

"నాయర్ భాయ్, ఇంత రాత్రివేళ ఈ హత్య గురించి నీకెవరు రిపోర్టిచ్చారు?" అడిగాను.

"ఆ కుర్రాడు" అని దూరంలో ఉన్న ఒక కుర్రాడి వైపు చెయ్యి చూపించాడు.

అతడి దగ్గరగా వెళ్ళాను. అతడి వయస్సు పది

హేనేళ్ళు వుండొచ్చు. బ్లూ నిక్కర్, చిరిగిన షర్టులో ఉన్నాడు.

“నువ్వు యిక్కడ ఏం చేస్తున్నావు?” ప్రశ్నించాను.

“కార్లూ, స్కూటర్లూ అక్కడ ఆపి వాళ్ళు యిలా బీచ్ లోపలకు పోతారు, సార్. వాళ్ళు వచ్చినదాకా నేను అక్కడ కాపలా ఉంటాను. వెళ్ళేటప్పుడు నాకింతో కొంత వాళ్ళు ఇస్తారు. ఆ రాబడితో నేనూ, అమ్మా బతుకుతున్నాం” అన్నాడతను.

“నువ్వు యిక్కడికెలా వచ్చావు?”

“అన్ని స్కూటర్లూ వెళ్ళిపోయాయి. మూడు కార్లు కూడా పోయాయి. అక్కడ ఒకే కారుంది. ఆ కారు వాళ్ళు ఎంతకీ రాలేదు. నేను ఇంటికి పోవాలి. వెతుకుతూ యిక్కడికొచ్చి చూశాను. చంద్రకాంతిలో ఆయన్ని చూశాను. ఎంత పిల్చినా ఆయన లేవలేదు. ఏదో జరిగిందని భయపడ్తూ వెళ్ళి పోలీసు రిపోర్టు యిచ్చాను.”

“ఈ కారులో ఎంతమంది వచ్చారు?”

“ఈయనా, ఒక స్త్రీ వచ్చారు సార్.”

“ఆమె వెళ్ళడం నువ్వు చూశావా?”

“లేదు సార్. అనేకమంది నడిచి వచ్చి నడిచి వెళ్ళి పోతారు. కారు దగ్గరకో, స్కూటర్ దగ్గరకో వస్తే గాని వాళ్ళను నేను అంతగా చూడను.”

“ఈ కారులో వచ్చినామెను నువ్వు బాగా చూశావా?”

“లేదు, సార్. కారును నడుపుతూ ఈయన వచ్చారు. ఈయన్ని చూసాను. కార్లోంచి ఒకామె దిగింది. ఆమె మొహం నాకు అంతగా గుర్తు లేదు” అన్నాడతను.

“నాయర్ ఖాన్, యితడి అడ్రెసు తీసుకో!” అని

సముద్రంవైపు చూశాను.

కెరటాలు హోరుమంటూ ముందుకొచ్చి, నురగలు కక్కుతూ పగిలి వెనక్కు పోతున్నాయి. బసంత్ నగర్ యిళ్ళు చంద్రకాంతిలో అఖండంగా అగుపిస్తున్నాయి.

దూరంలో ఏదో కారొచ్చి ఆగింది. కారు వెనకనే మోటర్ బైక్.

"ఎవరో వచ్చుంటారు" అని ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ అటువైపు నడిచాడు.

ఆలోచిస్తూ సముద్రపు ఒడ్డుకు వెళ్ళాను. పెద్ద కెరటం ముందుకొస్తోంది. గబగబా వెనక్కు జరిగాను.

గంభీరమైన శబ్దం చేస్తూ కెరటం దూసుకొచ్చింది. అదే సమయంలో యెవరో వెనకనుంచి ఏడ్వసాగారు.

వెనక్కు తిరిగి యిసుకలో వేగంగా నడిచాను.

ఒక స్త్రీ అతడి శవంమీద పడి పిచ్చిదానిలా ఏడుస్తోంది.

"శ్రీనివాస్ భార్య. ఆమె పేరు రాధ" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ తగ్గు స్వరంలో.

మౌనంగా నిలబడ్డాను. ఆమె వయస్సు యిరవై ఉంటుందేమో! ఊహాతీతమైన పరిస్థితుల్లో భర్త బీచ్‌లో చంపబడ్డాడు. ఆమె దుఃఖము వర్ణించలేనిది.

ఆమె దగ్గరకెళ్ళాను.

"రాధగారూ, లేచి యిలా రండి!" అన్నాను.

ఆమె వెను దిరిగి నా వైపు చూసింది.

"నా భర్తనింత క్రూరంగా ఎవరు చంపారు? ఆయన చేసిన పాపం ఏమిటి?" అర్చిందామె.

"అదంతా కనుక్కోవాలనే నేను తాపత్రయ పడుతున్నాను. మీరు మాతో సహకరించాలి" అన్నాడు.

ఆమె లేచి నిలబడింది. ఇసుకలో కొంచెం దూరం ఆమెను తీసుకెళ్ళాను. నిలబడలేక ఆమె కూర్చుండి పోయింది. ఎదురుగా కూర్చున్నాను.

"మీ భర్త బాగా తాగుతారా?"

"ప్రతి రోజూ తాగరు. వారానికోసారి శనివారం రాత్రి తాగుతారు."

"ఇవాళ శనివారం!" అన్నాను.

"ప్రతి శనివారం సుబ్బారావు గదిలో మిత్రులతో ఆయన తాగుతారు. ఎంతకీ యింటికి రాకపోతే సుబ్బారావుకి ఫోన్ చేశాను. ఆయన అక్కడకు రాలేదని జవాబొచ్చింది."

"ఆ మిత్రులందరూ యివాళ ఈ బీచ్‌లో తాగేరేమో?" ప్రశ్నించాను.

"వాళ్లు సుబ్బారావు గదిలోనే ఉన్నారు. లలిత చెప్పింది. ముగ్గురూ డోసులో ఉన్నారంది. ఎందుకలనో నా భర్త రాలేదంది"

"లలిత ఎవరు?"

"సుబ్బారావు పక్క ఫ్లాట్‌లో వుంటోందామె. అక్కడే ఫోనుంది. సుబ్బారావు, రామన్, గోవింద్ గదిలో వున్నారని లలిత చెప్పింది."

"లలిత మీ భర్తకు తెలుసా?"

"ఆమె బెంగాలీ యువతి. చదువుకుంటోంది. ఆమెకు ముగ్గురు చెల్లెళ్ళు కూడా వున్నారు. ఇదంతా నా భర్త నాతో చెప్పారు."

నలుగురు అక్కచెల్లెళ్ళు! వాళ్ళతో శ్రీనివాస్‌కి పరిచయం వుంది. వాళ్ళల్లో ఎవరితోనైనా శ్రీనివాస్

యీ బీచ్‌కి ఒంటిరిగా వచ్చాడా?

క్షణకాలం మౌనంగా వుండిపోయాను.

"మీ భర్త ఏం చేస్తున్నారు?"

"తండ్రి వదిలిన ఆస్తి చాలా వుంది. బాంకిలో వుద్యోగం చేస్తున్నారు. ఆయన మిత్రులు కూడా అదే బాంకిలో వుద్యోగాలు చేస్తున్నారు."

"మీ దాంపత్య జీవితం సుఖంగా సాగుతోందా?"

"పెళ్ళయి పదేళ్ళు కావస్తోంది. ఇద్దరు పిల్లలు. జీవితం సాగిపోతోంది, సుఖంగా అనలేను లెండి."

"మీ భర్త ఎటువంటి వారు?"

"మంచివారే! కాని ఆడపిల్లలంటే ఆయనకు బాగా పిచ్చి."

"ఇవాళ రాత్రి మీ భర్తతో ఒక యువతి ఇక్కడకు వచ్చిందని తెలిసింది. ఆమె ఎవరో మీరు చెప్పగలరా?"

"నాకు తెలియదు."

"ఆయన ఏ యువతితోనైనా సంబంధం పెట్టుకున్నారా?"

"నాతో చెప్పలేదు."

"మీ భర్త జేబులో ఎంత డబ్బు వుండాలి?"

"సాధారణంగా ఆయన పర్సులో వెయ్యి పైన వుంటుంది. వంద రూపాయిల నోట్లు పది ఆయన ఎప్పుడూ వుంచుకుంటారు. ఆపైనున్న నోట్లనే ఖర్చుపెడ్తారు."

"మీ భర్త జేబులో పర్సు లేదు. ఎవరో దాన్ని కొట్టేశారు" అన్నాను.

ఆమె భయంతో నా వైపు చూసింది.

"డబ్బుకోసం ఈ హత్య జరిగిందేమో!" అందామె.

"పర్సు లేదు కాని వాచ్, మెళ్ళో బంగారం గొలుసు

వున్నాయి. పర్సు తీసుకుపోయిన వ్యక్తి వాటిని ఎందుకు వదిలేయవలసి వచ్చిందో ఆశ్చర్యంగా వుంది."

లేచి నిలబడ్డాను. ఆమె కూడా లేచింది. ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ మా దగ్గరకొచ్చి ఆమెతో ఏదో రహస్యంగా మాట్లాడాడు.

"మీరు టాక్సీలో వచ్చారుగా! మా జీప్‌లో ఇంటికి వెళ్ళొచ్చు" నాయర్ అన్న మాటలు నాకు వినపడ్డాయి.

"మిమ్మల్ని నేను మీ యింటిముందు దింపుతాను" అన్నాను.

"గుడ్, మీరు పరశురామ్ గారితో వెళ్ళండి" అన్నాడు నాయర్.

ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ వైపు చూశాను.

"నాయర్ భాయ్, మరేదైనా తెలిస్తే నాకు ఫోన్ చేసి చెప్పు" అని ఆమెతో మార్గంలో వున్న కారువైపు నడిచాను.

"అలాగే బ్రదర్" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

ఫియట్ కారు పక్కనే రాధ ఆగింది. ఆ కారును చూడగానే ఆమె మళ్ళా ఏడ్వసాగింది. మెల్లిగా తీసుకెళ్ళి ఆమెను డాడ్జి కారులో కూర్చోబెట్టి తలుపు మూశాను.

పెట్రోమాక్స్ లైట్ కాంతిలో పోలీసు ఆకారాలు కనిపిస్తున్నాయి. డ్రయివర్ సీటులో కూర్చుని కారును పోనిచ్చాను.

"ప్రఖ్యాత డిటెక్టివ్ పరశురామ్‌గారు మీరేనన్న నన్నమాట!" అందామె.

"పరశురామ్ నేనే" అన్నాను నవ్వుతూ. పక్క కూర్చున్న ఆమెవైపు ఓరగా చూశాను.

"పరశురామ్ గారూ, ఆయనలో లోపాలున్నా ఆయన నా భర్త. నా తరఫున దర్యాప్తు చేసి ఆయన్ని ఎవరిలా హతమార్చారో దయిచేసి కనుక్కోండి. మీకు ఎంత డబ్బు కావలసినా నేను యిచ్చుకుంటాను."

"ప్రస్తుతం ఆ పనిలోనే వున్నాను. త్వరలో మనకు అంతా తెలుస్తుంది."

ఆలోచిస్తూ కారును పోనిచ్చాను. ఇసుకలో వున్న రమ్ బాటిల్ గుర్తుకొచ్చింది.

"మీ భర్త రమ్ బాటిల్స్ యెక్కడ కొంటూ వుంటారు?"

"ఒకరోజున నేనూ పిల్లలూ కార్లో వుండగా ఆయన రాజా వైన్స్ షాపులోకెళ్ళి బాటిల్ కొని తెచ్చారు. ఆయన అక్కడే కొంటూ వుంటారేమో!" అందామె.

సిగరెట్ వెలిగించాను. పొగ వదుల్తూ ఆలోచించసాగాను. రమ్ బాటిల్ని అతడు సాయంత్రం కొని వుండొచ్చు. అతడు బాటిల్ కొనేసరికి కారులో ఏ యువతేనా వుందేమో దర్యాప్తు చెయ్యాలి.

"కుడివైపు రోడ్డు తిరిగితే రెండోది మా యిల్లు" అందామె.

రైట్‌కి తిప్పి కారును పోనిచ్చి రెండో ఇంటిముందు ఆపాను. గేటు మూసి వుంది.

"నే వెళ్తాను. థాంక్స్" అందామె.

ఆమె గేటు తెర్చుకుని లోపలకు వెళ్ళింది. ఆమె ఇంటిముందుకు చేరుకున్నాక కారును పోనిచ్చాను.

4

సూర్యుడు ప్రకాశిస్తున్నాడు కాని కిరణాల్లో అంతగా వేడి లేదు.

పదింటికి కారును లజ్ లోని పేవ్ మెంట్ పక్కగా ఆపి దిగాను. ఎదురుగా రాజా వైన్స్ బోర్డు కనిపించింది.

షాపులోకి వెళ్ళాను. కౌంటరు కటువైపున్న మనిషి ఏం కావాలని అడిగాడు. జవాబివ్వకుండా రాక్స్‌లో వున్న బుడ్డీలవైపు చూస్తూ నిలబడ్డాను.

నాగా రమ్ ఫుల్ బాటిల్సు చాలా వున్నాయి. అటువైపున్న మనిషి వంక చూశాను.

"శ్రీనివాస్ తెలుసా?" అడిగాను.

"ఎవరు సార్?" అన్నాడతను.

"నాగా రమ్ ఫుల్ బాటిల్ కొన్నాడు నిన్న!"

"ఆయనా, తెలుసు సార్. నిన్న ఏడు ప్రాంతంలో వచ్చి రమ్ బాటిల్ కొని వెళ్ళిపోయారు" అన్నాడతను.

"నీ పేరు?"

"రాజా సార్."

"అతడి కారు మీ షాపు ఎదురుగా ఆగిందా?"

"అవును, సార్. యెప్పుడూ ఫియట్ కార్ను అక్కడే ఆపుతారు."

"ఆ కారులో ఎవరేనా వున్నారా?"

రాజా వెంటనే జవాబివ్వలేదు. నా వైపు విచిత్రంగా చూశాడు.

"ఎందుకు సార్ యిదంతా?"

"శ్రీనివాస్‌ని ఎవరో చంపారు! నిన్న రాత్రి!" అన్నాను.

అతడు ఉలిక్కిపడ్డాడు.

"ఆయన దిగినప్పుడు ఎవ్వరూ లేరు. వెళ్లేటప్పుడు ఒక యువతి కారులో ఎక్కింది."

"ఎవరామె?"

"ఆమె ఎవరో నాకు తెలియదు సార్. ఆమె కారు పక్క నిలబడి వుంది. ఆయన ఆమెతో ఏదో మాట్లాడారు. ఆయన తలుపు తెరిచి, ఆమె కూర్చున్నాక మూశారు. కారు వెళ్ళిపోయింది."

"ఆమె ఏ డ్రెస్‌లో వుంది?"

"తెల్ల చీర, అదే రంగు జాకెట్. అంతకంటె ఎక్కువ చెప్పలేను. నేను యిక్కడ నిలబడి చూశాను. ఆమె భుజానికి పచ్చటి సంచి వేళ్ళాడుతోంది."

"ఆమె మొహం నీకు స్పష్టంగా కనపడలేదా?"

"లేదు, సార్."

అతడికి థాంక్స్ చెప్పి బయటకు నడిచాను. డాడ్జి కారును పోలీసు హెడ్‌క్వార్టర్స్ వైపు వేగంగా పోనిచ్చాను.

ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ నన్ను చూడగానే వుషారుగా కుర్చీలోంచి లేచి కరచాలనం చేసి కూర్చున్నాడు.

"బ్రదర్, ఏదేనా తెలిసిందా?" అడిగాడతను.

"నిన్న ఏడు గంటలకు శ్రీనివాస్ రాజా వైన్స్‌లో రమ్ బాటిల్ కొన్నాడు. అతడి కారు పక్కనే ఒక యువతి వుంది. ఆమెను కారులో ఎక్కించుకుని అతడు వెళ్ళిపోయాడు. ఆ యువతితోటే అతను ఎలియట్స్ బీచ్‌కి వెళ్ళుంటాడు" అన్నాను.

"పాత స్నేహితురాలై వుంటుంది" అన్నాడు నాయర్.

సిగరెట్ వెలిగించి టేబుల్ మీదున్న ఫోటోవైపు చూశాను.

"ఎవరిదా ఫోటో?" అడిగాను.

"ఇవాళ ప్రొద్దుటే పిచ్చాసుపత్రి సూపర్ యిన్

టెండెంట్ పంపారు. ఈమెకోసం పోలీసులు వెతుకు తున్నారు" అన్నాడు నాయర్.

"ఏమైంది?"

"మొన్న మధ్యాహ్నం యీమె పిచ్చాసుపత్రినుంచి పారిపోయిందట. ఈమె మూలంగా ప్రజలకు ప్రమాదం రావచ్చని హెచ్చరిస్తూ ఈమెకోసం వెతకమని సూపర్ యిన్ టెండెంట్ మాకు రాశారు."

ఫోటోను తీసుకొని పరీక్షగా చూశాను. చిరిగిన గుడ్డలో వుందామె. కాని మొహం అందంగా వుంది. ఫోటోలో ఆమె వెకిలిగా నవ్వుతోంది. చింపిరి జుట్టు. ఆమె పేరు మాధురి. ఆమె గురించి మరికొన్ని వివరాలు ఫోటో వెనక యివ్వబడ్డాయి.

ఆ ఫోటోను చూస్తూంటే నా మెదడులో ఏదో మెరిసింది.

"నాయర్ భాయ్, శ్రీనివాస్ కారులో వెళ్ళిన యువతి యీమే నేమో?" అన్నాను.

ఇన్ స్పెక్టర్ నాయర్ హేళనగా నవ్వాడు.

"బ్రదర్, ఈమె మొహం, దుస్తులు చూస్తే పిచ్చిదని తెలుస్తోంది. ఇటువంటి దాన్ని ఎవరూ కార్లో యెక్కనివ్వరు" అన్నాడు నాయర్.

సిగరెట్ పొగవదుల్తూ ఫోటోవంకే పదేపదే చూస్తూ వుండిపోయాను.

"నాయర్ భాయ్, పిచ్చాసుపత్రి సూపర్ యిన్ టెండెంట్ నీకు తెలుసా?"

"తెలుసు. ఆయన పేరు రామచంద్రం."

"అతడికి ఫోన్ చేయి, నేను మాట్లాడతాను."

డైరెక్టరీలో నంబర్ చూసి నాయర్ డైల్ చేశాడు.

అటువైపున రామచంద్రం రాగానే రిసీవర్ని నాకిచ్చాడు.

"పరశురామ్ స్పీకింగ్!" అన్నాను.

"మీతో మాట్లాడుతున్నందుకు సంతోషంగా వుంది. చెప్పండి ఏం కావాలో!"

"మొన్న మధ్యాహ్నం మాధురి అనే యువతి మీ హాస్పిటల్ నుంచి పారిపోయిందని తెలిసింది. ఆమె ఫోటో చూశాను. ఆమె మూలంగా ప్రజలకు ఎలా ప్రమాదం రావచ్చు?" ప్రశ్నించాను.

"మాధుర్ని మేం ఎప్పుడూ ఒంటరిగా తాళంవేసిన గదిలో వుంచేవాళ్ళం. మొన్న మధ్యాహ్నం ఆమె గదిలోకి రాజీ భోజనం తీసుకు వెళ్ళింది. అమాంతంగా ఆమె రాజీ తలమీద గ్లాసుతో కొట్టింది. రాజీ స్పృహ తప్పి పడిపోయింది. పచ్చటి బాగ్ ను భుజానికి తగిలించుకుని మాధురి వెంటనే బయటకు వెళ్ళిపోయింది. ఆమెను ఎవ్వరూ ఆపలేదు."

"తర్వాత ఏమైంది?"

"రెండు దాటాక యీ వార్త నాకు రిపోర్టు చేయబడింది. వెంటనే నలువైపులా ఆమెకోసం మా మనుషులు వెతికారు. తర్వాత నేను పోలీసు రిపోర్టు యిచ్చాను."

"ఆమె గత చరిత్ర గురించి చెప్పగలరా?"

"అదంతా మా రికార్డ్సులో వుంటుంది. మీరు యిక్కడకు దయచేస్తే అంతా చూడొచ్చు. మరో విషయం. ఆమె తల్లి రాజమ్మ పట్నంలోనే వుంది. ఆమెను కల్సుకుంటే మీకంతా తెలుస్తుంది."

"రాజమ్మ అడ్రెసు చెప్పండి!"

అతడు చెప్పిన అడ్రెసు గుర్తుంచుకున్నాను.

అతడికి థాంక్స్ చెప్పి రిసీవర్ని పెట్టేశాను. మాధురి

ఫోటోను జేబులో పడేసుని నాయర్ ఆఫీసులోంచి బయటకు నడిచాను.

5

భారతీ నగర్‌లోని చిన్న బంగళాముందు కారాపి దిగాను. గేటు తెర్చుకొని ముందు వరండా మీదకు వెళ్ళాను.

సిగరెట్ పీలుస్తూ నలువైపులా చూశాను. చిన్న యిల్లు — ఇంటి చుట్టూ మల్లెతీగలు అమర్చబడ్డాయి. సిగరెట్‌ను దూరంగా విసిరి, తలుపుమీద తట్టాను.

"ఎవరు?" అందో కంఠం అటువైపు నుంచి.

"పరశురామ్" అన్నాను.

తలుపు తెర్చి అరవై ఏళ్ళ స్త్రీ నావైపు చూసింది. ఆమె చేతులు వణుకుతున్నాయి పార్కింగ్ సన్స్ డిసీజ్ వలన. మొహం మాస్కు ధరించినట్లు వుంది.

"కూర్చోండి" అందామె.

ఆమె నావైపు తోయడానికి ప్రయత్నించిన తొట్టెను బయటకు లాగి కూర్చున్నాను.

ముందు హాల్లో గుమ్మం కటువైపున కుర్చీలో కూర్చున్న ఆమెవైపు చూశాను. ఆమె మొహంలో సంతోషం లేదు. మృత్యువు కోసం నిరీక్షిస్తూ జీవిస్తోంది.

"ఏం కావాలి బాబూ?" అందామె.

"మీ మాధురి గురించి వినడానికి వచ్చాను."

"ఇంకెక్కడ మాధురి? జీవితాన్ని పాడు చేసుకుంది" అందామె.

"ఆమెకు ఏమైంది? ఆమెకు ఎందుకు పిచ్చి పట్టింది?"

"ఖర్మ బాబూ" అందామె.

"కారణాలను సృష్టించి ఖర్మ సంభవిస్తుంది."

"బాబూ, అమ్మాయి మా ఒక్కగా నొక్క కూతురు. అది బి.ఎ. చదువుతూండగా ఆయన పోయారు. ప్రాణంగా భావిస్తూ దాన్ని పెంచుతూ వచ్చాను. మోహన్ వలలో అది పడింది. అతడు ఇంటికొచ్చేవాడు. కుర్రాడు మంచివాడనుకున్నాను. అతడిని పెళ్ళాడి ఆమె సుఖంగా జీవిస్తుందని అనుకునే దాన్ని."

ఆమె ఆగింది. బరువుగా ఊపిరి పీల్చింది.

"మోహన్ మోసగాడు. దుర్మార్గుడు. ఆమె సర్వస్వాన్నీ దోచుకొని వదిలేశాడు. అతడు పరారయ్యాడు. ఎంగిలి విస్తరిలా నా బిడ్డ మిగిలింది!"

"దురదృష్టం" అన్నాను.

"ఆమె కడుపుతో వుంది. పెళ్ళికాని పిల్ల! అప్పుడు కూడా దాన్ని నేను ఏమీ అనలేదు. అది యింట్లో నే పడివుండేది. దుఃఖముతో కుమిలిపోతూ వుండేది. రహస్యంగా ఆమెను నర్సింగ్ హోమ్‌లో చేర్చాను. మాధురి కొడుకును కన్నది. నేను తల్లినీ, బిడ్డనీ చూశాను. కాని నేను ఊహించని విధంగా మాధురి తన జీవితాన్ని నాశనం చేసుకుంది."

"అప్పుడేమైంది" అడిగాను ఆత్రంగా.

"తన బిడ్డను ఆమె ఘోరంగా హత్య చేసింది. కత్తితో కడుపులో పొడిచేసింది. పేగులు బయటకు చొచ్చుకొచ్చాయి. ఆ దృశ్యాన్ని నేను చూడలేక పోయాను. అంత పాపం అది చేస్తుందని నేనెన్నడూ అనుకోలేదు."

"తర్వాత?"

"పోలీసులు ఆమెను అరస్టు చేసి తీసుకెళ్ళారు. ఆమె పిచ్చిదని డాక్టర్లు అన్నారు. పిచ్చాసుపత్రిలో ఆమెను

చేర్చారు."

"మీరు పిచ్చాసుపత్రికి వెళ్ళి ఆమెను చూసేవారా?"

"చూసేదాన్ని. కాని ఏం లాభం. నన్నది గుర్తు పట్టేది కాదు. మొహం పక్కకు తిప్పుకొని కూర్చునేది. దాన్ని జాగ్రత్తగా చూడమని రాజికి డబ్బు కూడా యిచ్చేదాన్ని."

ఆమెవైపు సూటిగా చూశాను.

"రాజమ్మగారూ, మాధురి పిచ్చాసుపత్రి నుంచి మొన్న పారిపోయింది. ఇటువైపు రావచ్చు!"

"వస్తే రానీ బాబూ! ఇక్కడుంటే దాని పిచ్చి కుదురుందేమో!" అందామె.

"ఆమె యిక్కడికొస్తే నా నంబరుకి ఎవర్నైనా ఫోన్ చేసి ఆ వార్త నాకు చెప్పమనండి" అని నా విజిటింగ్ కార్డు ఆమె చేతికిచ్చాను.

"బాబూ, దాని పిచ్చి కుదురుందా?"

"పిచ్చాసుపత్రిలో వున్న డాక్టర్ రామచంద్రం చాలా అనుభవం గలవాడు. ఎలక్ట్రిక్ షాకులు యిచ్చి, మందులు యిచ్చి పిచ్చి పట్టిన మెదడును బాగు చేయడానికి అతడు ప్రయత్నిస్తాడు. ఇంట్లోకంటె హాస్పిటల్లో వుండడమే మాధురికి మంచిది" అని బయటకు నడిచాను.

6

రోడ్డు దీపాలు వెలుగుతున్నాయి. పేవ్ మెంట్ పక్కనే లారీ ఆగివుంది. లారీ డ్రయివర్, క్లీనర్ టిఫిన్ సేవిస్తున్నారు.

డ్రయివర్ ఖాదర్ వయసు యాభై దాటివుంటుంది. క్లీనర్ పదహారేళ్ళ యువకుడు.

లారీ డ్రయివర్ మూడో భార్య యీ మధ్యనే చని

పోయింది. ఖాదర్ యుడాకిలో నడుస్తున్నట్టు తన జీవితాన్ని సాగిస్తున్నాడు.

ఖాదర్ టైము చూశాడు. ఏడైంది. మరో పదిహేను నిమిషాల్లో తను బయల్దేరాలి!

లారీ పక్కకు వచ్చిన యువతివైపు ఖాదర్ సూటిగా చూశాడు. అందంగా వుంది. రెడ్ సారీ, అదే రంగు జాకెట్. భుజానికి పచ్చటి సంచి వేళ్ళాడుతోంది.

కాఫీ తేడానికి క్లీనర్ హోటల్లోకి వెళ్ళాడు. ఆ సమయంలో ఖాదర్ ఆమె దగ్గరగా జరిగాడు.

“ఏ వూరేనా వెళ్ళాలా?” అడిగాడు.

ఆమె తలాడించింది.

“నా లారీ చిత్తూరు వెళ్తోంది. కావలిస్తే రావచ్చు” అన్నాడతను.

“వస్తాను” అందామె.

ఖాదర్ మొహం నూరు వాట్ల బల్బులా వెల్గింది. ముందు సీటుమీద ఆమెను కూర్చోమన్నాడు. ఆమె కూర్చుంది.

క్లీనర్ కాఫీ తెచ్చాడు. ఖాదర్ కాఫీని తీసుకెళ్ళి ఆమెకిచ్చాడు. నవ్వుతూ అందుకుందామె. లారీ డ్రయివర్ బయటనున్న క్లీనర్తో దోసెలు పాక్ చేయించి పట్రామని చెప్పాడు. క్లీనర్ తలాడించాడు.

“ఒరేయ్, ఒక పిట్ట మన లారీలో వస్తోంది. నువ్వు వెనక సర్దుకొని కూర్చోవాలి” అన్నాడు ఖాదర్. క్లీనర్ విచిత్రంగా నవ్వాడు.

“ఒరేయి, ఒక అరక్ బాటిల్ కొని పట్రా” అని ఖాదర్ డబ్బిచ్చాడు.

“మటన్ బిర్యానీ వద్దా?” అడిగాడు క్లీనర్.

"అదీపత్రా" అన్నాడు ఖాదర్ మరికొంత డబ్బిస్తూ.

క్లీనర్ వెళ్ళిపోయాడు. కలలు కంటూ లారీ పక్కనే నిలబడ్డాడు ఖాదర్.

సరిగ్గా ఏడున్నరకు ఖాదర్ డ్రయివింగ్ సీటులో కూర్చుని లారీని పోనిచ్చాడు.

క్లీనర్ వెనుక బస్తాల మధ్య సర్దుకుని కూర్చున్నాడు.

లారీ వేగంగా వెళ్తోంది. ఆమె వైపు ఓరగా చూస్తూ అతడు లారీని పోనిస్తున్నాడు.

"పిల్లా, నీ పేరు?" అడిగాడతను.

"మధుమతి."

"చక్కటి పేరు. ఆ సినిమా కూడా చూశాను."

ఆమె మాట్లాడలేదు.

"త్వరలో ఆకలేస్తుంది. మటన్ బిర్యానీ, దోసెలు పాక్ చేయించి తెచ్చాను."

"మంచిది. నాకు ఆకలి ఎక్కువ!" అందామె.

"నాకూ అంతే" అన్నాడతను నవ్వుతూ.

పట్నానికి యిరవై కిలోమీటర్ల దూరంలో అతడు రోడ్డు వారగా లారీని ఆపాడు. టైమ్ ఎనిమిది దాటింది. వెనక్కి వెళ్ళి క్లీనర్ వైపు చూశాడు.

"ఒరేయ్ పడుకో! కిందకు రాకు! నిన్ను చూస్తే పిట్ట బెదురుతుంది" అన్నాడు ఖాదర్.

"చుక్కిన పేనులా పడుకుంటాను" అన్నాడు క్లీనర్.

చెట్టుకింద ఖాదర్, ఆమె కూర్చున్నారు. చంద్ర కాంతి హాయినిస్తోంది. టిఫిన్ పాకెట్లు ఆమె ముందు పెట్టి, అతడు అరక్ సీసా తెర్చాడు.

"అరక్ తాగనా?" అడిగాడతను.

"హాయిగా తాగు!" అందామె.

నీళ్ళు కలుపుకని అతడు అరక్ తాగడం మొద లెట్టాడు. ఆమె దోసెలు తింటోంది.

చుట్టుపక్కల ఎవ్వరూ లేరు. మూడు రౌండ్లు అయ్యాక అతడామె చెయ్యి పట్టుకున్నాడు. ఆమె కిలకిలా నవ్వింది.

"చంద్రకాంతిలో స్వర్గం చూశావా?" అడిగాడతను.

"చూడాలి!" అందామె.

గ్లాసులో అరక్ పోసి అతడికిచ్చింది. అతను గబగబ తాగేశాడు. అతడికి నిషా ఎక్కువైంది. అంతా లీలగా కనిపిస్తోంది.

ఆమెను తనవైపు లాగాడు. ఆమె అతడిమీద పడింది.

"పిల్లా, నన్నొదలకు!" అన్నాడతను.

"వదలను" అందామె.

మరుక్షణంలో కత్తి అతడి కడుపులోకి దిగి యిటూ, అటూ కదిలింది. అరస్తూ అతడు వెనక్కు పడ్డాడు. కత్తిని అతడి గుడ్డలకు తుడిచి ఆమె సంచిలో పడేసుకుంది. అతడి జేబులో వున్న నోట్లను తీసుకొని, బిర్యాని పాకెట్ తీసుకొని ఆమె రోడ్డువైపు కదిలింది.

క్లీనర్ కేక విని ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఏం జరిగింది? అతడు కిందకు దూకాడు. చెట్టు కిందకు మెల్లిగా వెళ్ళాడు. గడ్డి నేలమీద పడున్న ఖాదర్ వైపు చూశాడు. పిట్ట ఎగిరి పోయింది. అతడు యింకా దగ్గరకెళ్ళాడు.

7

రిసీవర్ ఎత్తి "హలో" అన్నాడు.

"బ్రదర్, మరో హత్య! పట్నానికి 20 కిలోమీటర్ల దూరంలో, చిత్తూరుకు వెళ్ళే ట్రంకు రోడ్డుమీద లారీ డ్రయివర్ని యెవరో చంపారు" అన్నాడు నాయర్.

"నువ్వు వెళ్తున్నావా?"

"ఆ ప్రదేశం నా జూరిస్‌డిక్షన్‌లో లేదు. అయినా వెళ్తున్నాను. ఈ హత్యకీ, శ్రీనివాస్ హత్యకీ బాగా పోలికలున్నాయి."

"ఏ విధంగా?"

"లారీలో ఒక యువతి యెక్కింది. లారీ డ్రయివర్ బాగా అరక్ సేవించాడు. డ్రయివర్ పేగులు బయటకు చొచ్చుకొచ్చాయి."

"నేనూ వస్తున్నా. అక్కడ కలుసుకుందాం" అని రిసీవర్ పెట్టేశాను.

డాడ్జి కారును శరవేగంగా చిత్తూరు వైపు పోనిచ్చాను. ఇరవై నిమిషాల్లో లారీ వెనక నా కారాపి దిగాను.

సబ్ ఇన్‌స్పెక్టర్ కేశవరామ్ నా దగ్గరకొచ్చాడు. వినయంగా నమస్కరించాడు.

"మీరు వస్తారని ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ చెప్పారు, మిస్టర్ పరశురామ్" అన్నాడతను.

"నాయర్ జీవ్ యీపాటికి వస్తూ వుండాలి" అని శవం దగ్గరకు నడిచాను.

సబ్ ఇన్‌స్పెక్టర్ వేసిన టార్చి కాంతిలో శవాన్ని చూశాను. భయంకరంగా పేగులు కనిపిస్తున్నాయి. నేలమీద గ్లాసు, అరక్ బాటిలు వున్నాయి. పక్కనే ఎంగిలి ఆకులు!

"మీకు యెవరు రిపోర్టు యిచ్చారు?"

"లారీ క్లీనర్, అతను!" అన్నాడు సబ్ ఇన్‌స్పెక్టర్.

"ఏం జరిగింది?"

అతడు నా వైపు భయంతో చూశాడు.

"మద్రాసులో ఒకమ్మాయి లారీలో ఎక్కింది. లారీ

యిక్కడ ఆగింది. నన్ను దిగొద్దన్నాడు ఖాదర్. అతను ఏదో మాట్లాడుకుంటున్నారు. ఇంతలో ఖాదర్ అరుపు విని నేను భయపడ్డాను. కొంతసేపయ్యాక నేను దిగి చూశాను. పిచ్చిగా పరుగెత్తాను. మోటర్ బైక్ మీద వస్తున్న యీ ఇన్‌స్పెక్టర్ గార్కి చెప్పాను. ఆయన శవాన్ని చూసి, నన్ను కాపలా వుంచి వెళ్ళిపోయారు. తర్వాత ఆయన ఒక కాన్‌స్టేబుల్‌తో వచ్చారు."

ఆ యువతి ఎటు వెళ్ళిందని అడగలేదు. వేగంగా వెళ్ళి కార్లో కూర్చుని తలుపు మూశాను. కారును ముందుకు వేగంగా పోనిచ్చాను.

హెడ్‌లైట్ల కాంతిలో నా కళ్ళు వెతుకుతున్నాయి. ఆమె పట్నంవైపు వెళ్ళిందేమో! అలా వెళ్ళుంటే నేను వచ్చేటప్పుడు నాకు కనబడేది. ఆమె యిటే తప్పక వెళ్ళుండాలి!

స్పీడు తగ్గించాను. రోడ్డు వారగా ఒక యువతి నడుస్తోంది. ఆమె పక్కనే కారు ఆపాను. ఆమె ఆగి నా వైపు చూసింది.

"చిత్తూరు వెళ్తున్నా వస్తావా?" అన్నాను.

ఆమె నవ్వుతూ తలాడించింది. తలుపు తెరిచాను. ఆమె ఎక్కి కూర్చుంది!

కారు లోపల లైట్ కాంతిలో ఆమె వైపు పరీక్షగా చూశాను.

"లారీ నుంచి చాలా దూరం నడిచావు!" అన్నాను గంభీరంగా.

ఆమె అమాంతంగా దిగబోయింది. చెయ్యి పట్టుకుని వెనక్కు లాగాను. ఆమె సీటుమీద వెల్లకిలా పడింది.

భుజానికున్న సంచిలోని వస్తువులను కింద పడేశాను.

చిరిగిన గుడ్డలు! రక్తం మరకలు వున్న తెల్ల చీర! వాటి మధ్య కత్తి మెరుస్తోంది!

కోపంగా చూస్తూ ఆమె చేతికి బేడీలు వేశాను. తలుపు మూసి కారును వెనక్కి తిప్పి పోనిచ్చాను.

ఆమె నా వైపు జరిగి నన్ను పళ్ళతో కొరకబోయింది. ఎడంచేత్తో చెంపమీద కొట్టాను. ఆమె సీటు మీద కుప్పలా పడింది.

కాస్సేపట్లో లారీ పక్కనే కారాపి దిగాను. ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ జీప్ అప్పుడే వచ్చి ఆగింది.

ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ నా వైపు పరుగెత్తుకొచ్చాడు.

"నాయర్ భాయ్, పిచ్చాసుపత్రినుంచి పారిపోయిన మాధురి నా కారులో వుంది. శ్రీనివాస్‌నీ, లారీ డ్రయివర్ ఖాదర్‌నీ ఆమే చంపింది. హత్యకు ఉపయోగించిన కత్తి కారు కార్పెట్ మీద పడుంది" అన్నాను.

ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ నా కారు వైపు వెళ్ళాడు. తలుపు తెరిచాడు. లోపల లైటు వెలిగింది. ఆమెను బయటకు లాగి, కార్పెట్ మీదున్న కత్తివైపు చూశాడు.

ఆమె చేతులకు వేసిన బేడీలు తీసేసి కోటుజేబులో పడేసుకున్నాను. ఒక కానిస్టేబుల్ గుడ్డల్నీ, కత్తినీ సంచిలో పడేసి ఆమె భుజానికి తగిలించాడు.

శూన్యంలోకి చూస్తున్న మాధురి చేతులకు ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ బేడీలు వేశాడు.

"బ్రదర్, ఈమె యిదంతా ఎందుకు చేసింది?"

"నాయర్ భాయ్, ఆమె పిచ్చిది. మాడ్ కిల్లర్!" అని కారును స్టార్ట్ చేశాను.

—:అయిపోయింది:—